

Robert Torre

Molitva je lijek

Duševna patnja i psihičke tegobe medikalizirane su i pretvorene u psihijatrijske poremećaje. Psihoterapija je postala prosvijećena zamjena za molitvu i is-povijed. Psihoterapeut je postao sekularni svećenik, a simptomatsko razrješenje zamijenilo je otkupljenje i spasenje. No cjelidbeni potencijal iskrene molitve po izranjavanu dušu i dalje je ostao neugrožen. Molitva je stoljećima bila jedini, ali i danas je dominantni oblik učinkovitog razrješenja i nošenja s različitim oblicima psihičke patnje. Molitva je lijek za duhovnu bijedu i psihičku patnju. Molitva ne može zamijeniti psihoterapiju, ali ni psihoterapija molitvu. Što molitva može, psihoterapija ne može. Ali što psihoterapija može, može i molitva.

Pa odakle molitvi takva moć, u čemu je tajna? Tajna molitve je zapravo starin-ska tajna vjere. Molitva pokreće energiju duhovne razmjene s božanskom ravni, koja bi inače drijemala. Molitva je dvosmjernan aktivan odnos razmjene, davanja i uzimanja između božanske i ljudske ravni. Svijet čovjeka koji moli i koji ne moli, dva su različita svijeta i dva različita života koje ti ljudi vode. Vjera stvarnosti ne prinosi nove činjenice, nego činjenicama svijeta daje jedno posve drugačije zna-čenje.

Ako molitva nema najkonkretnije učinke, ako čovjek koji moli nakon pojedine molitve nije bolji u srcu i vladanju, tada on nije istinski molio, nego tek mehanički bajao. Nema vjere bez molitve i molitva je srž vjere. Molitva mijenja duh čovjeka koji moli. Uvodi ga u novo stanje svijesti i postojanja. Jer ono što možemo dobiti kroz molitvu, ne možemo dobiti ni na koji drugi način. A više se toga postiže molitvom nego što si je svijet spreman priznati.

Veza sa suštinom života, s našom pravom osobnošću, s Bogom u nama ostva-riva je isključivo kroz molitvu. Zato je naša potreba za molitvom nedokidiva. Na-učili smo da moramo biti u trajnoj vezi s onom suštinom života koja prožima sve, i koju zovemo Bogom.

Molimo na različite načine. Odnosno, svatko od nas moli na svoj način i svi su ti načini dobri ako su osobni i iskreni. Kroz molitvu u nama raste vjera da život

prepustimo na ravnanje Božjoj volji i živimo na brizi Božjoj. Molitva je uzdizanje srca i duše k Bogu. A najveća se nagrada molitve očituje u osjećaju pripadanja Bogu, kojim smo obuzeti dok iskreno molimo.

Molitva je higijena duha, kojom negujemo kontinuitet vezanosti duše uz Boga. Putem molitve, na dnevnoj osnovi, osjećamo da smo Božja stvorenja, braća po Ocu stvoritelju koji skrbi za nas. Ukoliko savjesno izgovaramo riječi molitve, ukoliko smo svjesni njihova značenja, ukoliko stojimo iza tih riječi, kroz nas djeluje njihovo duhovno značenje.

Moliti ne treba prestati dok se ne osjeti da se stiglo na prag sjedinjenja s onim koji je nazočan i kojemu se molimo - s Bogom. Jer do Boga je čovjek odgovoran sobom i svijetom. Jedino Njega on sluša i jedino Njemu odgovora, jer kakav je pred Njim, takav i toliki zaista jest. Bog je ljudsko sudište. Na njega je čovjek vezan i kakvoća te veze presuđuje i određuje kakvoću njegove ljudskosti. Bog je ono što nam je prvo i uvijek najbliže, marili mi za to ili ne. Sukladno tome, svaki istinski vjernik nastoji biti u direktnoj vezi s tim Dobrom kako bi mu i samom bilo dobro. Ako čini dobro, biće mu se uvećava, a dobro ga oplemenjuje.

Postojani neposredni osjećaj prisutnosti božanskog duha može se doživjeti samo u molitvi. Znak po kojem su postojanje i blizina tog duha neborivo jasni onima koji su ih doživjeli, ni s čim nije usporediv osjećaj sreće koji proizlazi iz te blizine. Nijedan drugi dokaz božanskog postojanja nije tako uvjerljiv.

Molitva je duša i prava suština religije. Molitva je religija na djelu, to jest religija nije ništa ukoliko nije taj životno spasonosan čin. Taj čin je molitva, a pod tim se ne misli na puko ponavljanje svetih formula, već sam pokret duše, koja se upušta u osobni odnos s tajnovitom silom čiju nazočnost osjeća. Bez te unutarnje molitve, nema religije. I gdje god se takva molitva uzdiže i pokreće dušu, imamo živu religiju, čak i ako ona nema oblika ili učenja.

Na žalost, molitva ne može sve, kad molitva nije za sve. Mnogi ljudi, mnogi izvanredni ljudi, vrsni i vrijedni na mnogim planovima života, ne mogu doživjeti unutrašnju preobrazbu religiozne naravi. Njima naprosto život ne otkriva svoj dublji smisao, njihova osobna energija nikad ne dopijeva do svog religioznog središta i nema kapacitiranost za duhovni uzlet. Nema vjere u svakoga i nije vjera za svakoga. Ljudi koji ne vjeruju nisu ljudi koji ne žele, nego koji ne mogu vjerovati. Dijelom je tako zbog njihove manjkave posvećenosti dimenziji vjere, a dijelom zbog manjkave ekipiranosti njihovog mentala. Jer vjera je osjećaj, i vjera se zadobiva kroz osjećaj. U koga nema senzibiliziranosti i reaktibilnosti za taj osjećaj, nema ni mogućnosti javljanja tog osjećaja.

(Globus. Nacionalni tjednik, br. 1281, 26. 6. 2015., 84)